

שנים, ללא השכלה, שתיהן לא ילדו מעולם.

התחרות היתה מפוארת ביותר. היא התקיימה במלון הילטון-הוואי-וילג' בהוואי. עמדו על כימה יפה, כשברקע מקהלה של 120 ילדים ולהקת רקדניות מקומית. אני הימרתי על המועמדת מונוצואלה, שלדעתי היתה הכי יפה, ואילו היתה מגיעה לארץ היו חוטפים אותה מייד. היא נבחרה מקום אחד אחריי.

כל המועמדות הגיעו עם הבעלים שלהן. יש שבאו גם עם הילדים. הגדילו לעשות כמה מועמדות שבאו עם ההורים שלהן — הסבא והסבתא. התחרות התחילה ב-10 בספטמבר ונמשכה עד ה-24 בחורש.

מייד בהתחלה הרגשתי כנציגת ישראל, ובגדים שלבשתי, ושלקחתי מהארץ, היו היפים ביותר. המועמדות הוקהל לא האמינו שהבגדים הם מהארץ, ואני הייתי צריכה לשכנע אותם.

לא ייאמן מה שחושבים על ישראל שם. בטוחים שאצלנו יורים ברחובות, ושהמיסעדות שלנו הן מיסעדות מיוזריות שאוכלים בהן רק ביריים. כל-כך הצטערתי שלא הבאתי תמונות מהארץ, כי כל המועמדת הגיעה כשהיא מצוידת בתמונות שקיבלה, בדרך כלל ממישרד החוץ שלה.

בבחירות המוקדמות זכה הבגד



האמת...לא עירבתי אותך". ואז היא מראה לי מיקרופונים, וזה שהראתה לי את המיקרופונים זה כאילו שהיא עוד חברה שלי. הייתי במבוכה. אני עוד התנצלתי בפני אביבה, אבל ניצתה אצלי נורה אדומה.

ואני יודעת שאביבה באברככי, אני מריחה את הבושם שלה; ואני קוראת לה, אבל היא לא עונה. ואני שואלת מישור שיכרר אם היא שם, אבל מספרים לי שהיא אומרת ששמה ורדה, ולא אביבה, ושהיא לא מכירה אותי.

ב-10 בינואר באה לתא שלי ציפורה רימר, והביאה איתה סכין. היא אומרת שאת זה שלחה אביבה. כדי שתאבדי בצורה יותר קלה, כי היא יודעת שיש לך נטיות התאבדות. ציפורה רימר רוכשת ככה את אמוני. ואני מאמינה לה. אבל ככה אני, מאמינה לזה ומאמינה לזה.

רימר הראתה לי את הגרזולס-פוסט ואומרת שהיא לא יכולה יותר לעמוד בעול הזה, ומציעה לי לרוץ למיטרה ולזרוק הכל על אביבה. הרגשתי עניבת-חנק, כולם נגדו המיטרה נגדי, בעיתון כתוב שיווי מספרת שהתוודיתי בפניה...

ב-20 בחורש נהגתי לא יפה, זרקתי על ויווי סיפור לא של הרגה ושום דבר, אבל על הצמיגים ואז חדר מוציא אותי מהחדר, ואומר לי: "ואריג'ו" ואז הבנתי שאביבה סיפרה את האמת.

בבית-המישפט, כשעצרו אותי וא' הוד פטר את עורך-הדין שלי והסכים שיעצרו אותי ל-15 יום, חיפשתי את ברוטוס. מי כאן ברוטוס? עכשיו יודעת לי אכן מהלב, בבריאות ילדיי! סיפרתי לחדר ולא לסניגורים שלי! לא נעים לי! האמנתי בפקד חדר, שוב אני עושה הכל בניגוד לאינטרסים שלי. אני מטילה את כל יחסי על חדר, אני מכ' קשת ממנו שימצא לי עורך-דין! כי אני מכינה שהוא המיטרה והוא לא יכול להיות העורך-דין שלי.

ניסיתי להתאבד אחרי ששיחזרתי עם פקד חדר, מהבושה! חשבתי שאני הורגת את עצמי מהבושה. אביבה הפכה מהפיה-הטובה למכשפה, וחדר, שאני סומכת עליו, מקליט אותי ומסריט אותי! זה מפני שרציתי להיות Pleaser של כולם, Pleaser של אהוד, Pleaser של אביבה, Pleaser של חדר.

עורכי-הדין הסכימו לי שהוא החתול ואני העכבר, ובכל זאת סיפרתי לו וביקשתי ממנו שישנה את התאריך, כי עורכי-הדין שלי אמרו לי לא לדבר.

אני לא מכינה מה בא לי בראש איפה האינטרסים שלי? אני פועלת בניגוד להגיון ובניגוד לאינטרסים שלי. ככה אני!

אני מתביישת, רציתי שחדר יהיה העורך-דין שלי, חשבתי שהוא מאמין לי, אבל הוא סידר אותי, כמו כולם, כמו תמיד. לא יכולה להסביר את הראש הזה שלי...

אני יודעת שאמרתי לחדר הרבה שקרים, אבל במיטרה חשבתי שיש לי מועד ב', כאן בבית-המישפט אני יודעת שאין לי מועד ב'! כאן אני לא רק יכולה להציל את חיי, אלא גם את כבוד ילדיי, שהם יוכלו ללכת בראש מורם, שאמא שלהם לא רוצחת. על עצמי לא איכפת לי!

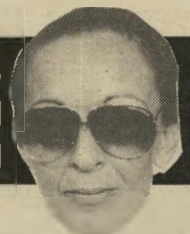
ואז אני נעצרת בשערי-הגיא, ואני משקרת כל הזמן למיטרה. אני לא מנדבת להם אינפורמציה, כי אביבה חשבה שהמיטרה לא יודעת כלום, ואני הכחשתי כל דבר.

כאשר מדברים על שקריה של יערי, מסננת התובעת, פנינה דבור

"לא היה באופו מעורר! זה אופו של אהוד, פנטאזיה של אביבה גדנות, שמכניסות!"

יכולתי להתקיים. לקחתי כדורים בכמויות אדירות. הבית לא תיפקד. אהוד היה מכין אוכל לילדים. לקחתי כדורים מכל המינים ומכל הסוגים. אביבה סיפקה לי אותם.

יום אחד הופיעה בבוסק של אהודי בחורה בשם נאוה. היא מודדת בגדים



ואומרת לי: "את מוכרת לי". אמרתי לה שזה לא יתכן, כי אני כמעט בת 40 והיא ילדונה בת 20. אבל היא ביקשה שאתן לה הטלפון של הבוסק, ותבוא אחר-הצהריים עם חבר. כעבור רבע-שעה היא מתקשרת ואומרת: "אני מכירה אותך! ראיתי אותך עם גברת מלבסקי". נבהלתי מאד. מה זה יכול להיות? רצתי לצלצל לאביבה. היא אמרה: "שטויות, זה רק אהוד".

שוב צילצלה נאוה, ואמרה לי: "לטובתך, בואי לפגישה בהילטון". ביקשתי מאביבה שתבוא איתי, אבל היא לא רצתה. הלכתי עם ציפי, אחותי... גם אחותי שוכנעה שזה רק אהוד, כי יש לו מוח דונגו. היום אני יודעת שנאוה היתה שוטר, והחבר שלה היה מישל חדר.

מתוך כותלי הכלא

● לפני כמה שבועות הגיעו לכלא אנשי-מיקצוץ בתחום הקוסמטיקה, וערכו הדגמה לאסירות. אביבה גרנות ניגשה לספר, שבא לכלא, והציגה את עצמה לפני בגאווה. היא סיפרה לי שהיא עומדת לעלות על דוכן-העדים והציעה לו לבוא לכלא יום לפני מתן העדות ולסרק אותה ולעשות לה פן בשערות. היא אמרה לו בחיוך שכדאי לו, שזה ימסרם אותה.

הספר אומנם ניסה להשיג אישור להיכנס לכלא ולעשות לגרנות תיסרוקת מיוחדת יום לפני מתן העדות, אך שילטונות הכלא לא אישרו לו.

● יום לפני שהיתה גרנות צריכה לעלות לדוכן-העדים, היא החליטה איזו שימלה תלביש. היא מדדה אותה, עשתה סיבוב בין האסירות, ושאלה אותן לדעתן על ההופעה.

● יערי הופיעה בבית-המישפט בתיסרוקת מיוחדת, עשויה צמות-צמות. את התיסרוקת סידרו לה, מסתבר, הכוונות העבריות העצורות בבית-המעצר באבר-כביר לקראת גירושן. גרנות רצתה גם היא בתיסרוקת כזו, ואכן, כשחזרו השתיים לנווה-תירצה, סירקו אותה שם הכוונות העבריות הנמצאות בכלא-הנשים, ועשו לה תיסרוקת דומה.

● בסנתיים ממשיכה גרנות "לעבוד" על יערי. היא מספרת לכל שעורכי-הדין שלה הצליח להגיע להסכם עם הפרקליטות, ולפי הסכם זה תקבל רק שנה או שנה וחצי מאסר. הדבר מבחיל את יערי, החוששת שהיא עומדת לקבל את מלוא העונש - מאסר-עולם.

בכל מיקרה, שתי הנאשמות ברצח מלה מלבסקי מהוות מקור עניין בלתי-נדלה בתוך כותלי בית-הסוהר, לא פחות מאשר מחוצה לו.

אותי ואני ברחתי, לא זוכרת לאן הגעתי.

הימים מבולבלים לי בראש. אני פטפטנית גדולה וידועה, תמיד אני מפטפסת, גם בניגוד לאינטרסים שלי, גם במיטרה. דיברתי עם אביבה לפני שהלכתי לחקירה, והיא נתנה לי בירה וכדורים. הלכתי למיטרה כמו אריה לקירקס. סיפרתי חלקים נכונים, חוץ מהחלק שלא נפגשתי איתה. הוצאתי את אביבה מהתמונה, רק זה שהייתי אצלה.

חזרנו על הגירסה בטייפ-קורדר, כי ככה אני משננת הכי טוב. יש לי זיכרון ויזואלי, כך גם למרתי באוני-ברסיטה. ואני משננת את זה איתה כמו מפגרת אצל מורה.

למחרת לקחתי מאמא שלי מהכי-ספת 2500 דולר, ואבי, בעלה, היה ער. שנתתי לה את הכסף במיסדרון אצלם ברירה.

כעבור שבוע, כשאביבה קראה בעיתון שחושדים בתאונת פגע וברח, היא אמרה לי שגלך להחליף צמיגים. כי אולי יש חול על הצמיגים, ואנחנו מכחישות שהיינו שם. ולפי החול יידעו שהיינו שם. יכולתי להגיד לה שתלך ליפו ותחליף צמיגים. אבל היא אמרה שהיא עובדת ואני לא התנגדתי, כי לא חשבתי שיש צורך, אבל היא אמרה לי לא ללכת לוואריג'ו, ותאירה לי את הזקן שיושב ליד המוסר. היא איימה עליי, אז הלכתי.

החלפתי גם את הכיסויים במכונית לכיסויים צהובים, שהיו לי בבית. והיה ברור שצריך להתרחק מכל העניין. כי קרה משהו, אשה מתה, צריך להתרחק מכל מעורבות, לא דרסנו, לא עשינו כלום! אני יודעת, כי אני נדעתי!

אחרי המיקרה הייתי עוד יותר תלויה באביבה, עוד יותר זקוקה לה, כי הייתי מלאת ריגש-יאשם ופחד. אני מודה ומתוודה.

הרגשתי לא בסדר, ועל זה אני אקבל עונש, ומגיע לי עונש, כי זה האופי שלי! מה זה לנתק יחסים עם אביבה? היא היתה הדבר היחיד שהיה לי. אהוד לא היה לי, אבא מת, עם אמא לא היה לי קשר.

אני בשביל אביבה גרנות הייתי מוכנה ללדת ילד! כן! הייתי מוכנה להתגרש מאהוד, להיכנס להריון ולתת לה את הילד!

עברו עליי עשרה חודשים של סיוטים. השמונה שרדפה אחרי כל הזמן של הדודה שוכבת שם בפניה. לא

כשהגיעו אביבה גרנות וחווה יערי לכלא נווה-תירצה, הן היו ברוגז ולא דיברו זו עם זו. גרנות היתה במצב-רוח טוב, ויערי בדיכאון.

בשלב מסוים הפיצה גרנות שמועה בכלא שהיא עומדת להחליף את עורך-הדין שלה, ולקחת במקומו את דויד יפתח. יפתח ידוע כעורך-דין פלילי, שהתפרסם רבות במישפטים פליליים גדולים, הנוגעים בעיקר לעבריינים (למשל: שמעיה ושמוליק אנגל).

כשיערי שמעה על כך, היא נכנסה לפאניקה ואמרה: "זהו, עכשיו ברור שאכלנו את התיק!" אבל גרנות לא החליפה את עורך-הדין.

עם חידושו של המישפט בחורש ספטמבר, הועברו שתי הנאשמות לבית-המעצר באבר-כביר ומשם הובאו בכל בוקר לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב. אז גם התחילו לדבר זו עם זו. גרנות רצתה להחליף את עורך-הדין שלה, ויערי הסכימה להשאיל לה את העיתון שלה. העיתון הועבר באמצעות הסוהר.

אחרי-כך הן כבר המשיכו לדבר, בעיקר על אסטרטגיות, נושא משותף לשתיהן. ליערי איפשרו להכניס לכלא ספרי-אסטרטגיה, והיא השאילה אותם לגרנות.

● שתיהן גם משתתפות ביחד בחוגי-ליהדות בכלא.

● גרנות ממשיכה להיות במצב-רוח טוב, ומשעשעת את האסירות בנווה-תירצה. באחד הימים הודיעה לכל האסירות שמתחת לשימלה שלה אינה לובשת בגדים תחתונים - חזיה ותחתונים. אחרי כמה ימים כאלה החליטו הסוהרות שזה לא נאה, וביקשו מגרנות לשנות את מינהגה. היא הסכימה.

גב' פיליפינים

כל אחת ומישרד-החוץ שלה

הלאומי שלי בפרס ראשון. עמי עוד לי מאור.

מספר עמי:

אין לך מושג כמה אני גאה בפניצי, אשתי. כשהיא נבחרה היו לי דמעות בעיניים. בשלב שלפני התחרות הסר פית, כשחמש המועמדות הסופיות עמדו על הבימה, הייתי בטוח שהיא תיבחר במקום הראשון. מה גם שהרבה מהמועמדות צעקו: "פניצי! נומרו אונו!" קיבלנו שיחות-טלפון מיהודים אמריקאיים, שהיו מלאי התרגשות מפניצי. חזרנו הביתה בשימחה רבה לשלושת הילדים, דן (12) טל (10) ומאי (2 וחצי).

פניצי קיבלה צמיד זהב ואורגן חשמלי. הודיעו שהם ישלחו לה גם סכום-כסף. אני חושב שאלה בחלט מתנות יפות לאשה העומדת לחגוג בחורש הבא יום-הולדת 36.